

နေနွယ်လင်ဖြင့်
ချစ်ရင်းမှန်

(၁)

နေဒွန်းဗ ... မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။ ။

"တော်ပြီဟာ ... နားညည်းတယ်"

ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပေးလိုက်သေး၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို ညိုညစ်
စူပုပ်သွားသည် ထိ မဲ့ရှုံ့ခြင်း အဆစ်ထည့်လျက် မကျေနပ်ကြောင်း
ဆန္ဒပြလေ၏။

"ငါက ... ခင်လို့၊ စေတနာနဲ့၊ အကောင်း ... "

"အကောင်း ... ဟုတ်လား။ နင် အကောင်းလို့ မြင်တဲ့ ဟာတိုင်း၊ ငါ့မျက်စိထဲတော့ အဆိုး ချည်းပဲ။ ငါကအကောင်းမြင်ထားတာတွေကျတော့
နင်ကအဆိုးချည်း ထိုင်မြင်နေတော့ မခက်ဘူး လား။ ဟင်း ... ဟင်း ...
ရယ်ရတယ်။ မိဘတွေများ နှယ် ... ဆန့်ကျင်ဘက်
အစွန်းနှစ်ဖက်ကိုများ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ရသေးတယ်ရယ်လို့ "

နှုတ်ခမ်းကို အတွန့်နိုင်ဆုံးရှုံ့လျက် ပြောလိုက်ပုံ၏ စိတ်ပျက်မှုအတိုင်းအတာ အဆုံးစွန်သို့ ညွှန်း၏။

ဪ ... နေဒွန်းဗ။ ကိုယ်နှင့် သူနှင့် ... လူကြီးမိဘတွေက သင့်တင့်
လျောက်ပတ်ပါပေ၏ ဟူ၍ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပေးခြင်းကို၊ သူ ... ဒီ
လောက်ခါးသီးတယ်နော် ... ။ ဝေတော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည် ။ တကယ်ဆို၊ နေဒွန်းနှင့်ဝေတို့ ဟာ သွေးတူမွေးတူ၊ ဂုဏ်ရ

ည်တူ၊ ခင်မင် ရင်းနှီးသည့် မိဘတွေမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်ခဲ့ကြသည်။
ပြီးတော့ ... သူငယ်တန်းမှ စ၍ ဆယ်တန်း ထိ၊ တစ်ကျောင်းတည်းနေ၊
ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတွင်းသိ၊ အစင်း
သိ အကြောင်းသိ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ။ လူကြီးတွေကလည်း ၊ သ
ဘောတူလိုက်ကြတာ မပြောပါနှင့်တော့။ ဝေကရော ... မြပုရစ်ဝေဆိုသ
ည့် ဝေ ကိုယ်တိုင်ကရော ... ။

နေဒွန်းဗက ဝေကို ရှုံ့မဲ့လျက် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သန်စွမ်းမည်းနက်သော သူ့ဆံပင်တွေက ခေါင်းပေါ်မှာ ပုံစံတစ်ခုဝင်
လျက် ပိပြားသပ်ရပ်စွာ မနေကြပါ။ မာန်ဖီထူမတ်ပြီးမှ မတတ်သာစွာ
ပြန်ငိုက်ကျရသလို၊ ဆံပင်ကစလို့ မာရေကျောရေ ဖြစ် နေသည့် နေဒွန်း
ဗ၏ ပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်လေ။ ဆိုးမိုက်မိုက်ကောင်လေးတစ်ယောက်မှာ
ရှိသင့်သော မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်မှာ စူရပုပ်ရလွန်းသောကြောင့် အတွန့်ကျိုး
လျက် မျက်ခုံးနှစ်ခုအလယ်၊ နှာတံရင်းမှာ ဒေါင်လိုက်နှစ်စင်း ဖြစ်ထွန်း
လျက်၊ ပြန်ဖြေလို့ ကို မရတော့တာလေ။ သူ့မျက်ဝန်း ရွန်းတောက်
တောက်တွေက စိုလက်လျက် ထက်မြက်မှုကို ပေါ်လွင်စေနေသည်။ နှာ
ခေါင်းက ချွန်လှသည် လည်း မဆိုသာ၊ ပြားတော့လည်း မပြား၊ အနေ
တော်ဆိုပေမယ့် နှာတံပေါ်သည် ဟု ပြောလျှင် ရနိုင်သော
အမျိုးအစားမှာ ပါဝင်သည်။ ။ မျက်နှာကလုံးလုံး၊ ယောက်ျားပီသပေမယ့်၊
မေးရိုးကြီးက မလိုလားအပ် စွာ မကားလွန်း၊ သင့်တင့်ရုံခိုင်ခန့်သည်။ ။

နှုတ်ခမ်းထူစုစုမှာ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက နည်းနည်းကလေးတိုချင်၍ ရံ
ဖန်ရံခါမှာ စကားပြော လျှင် အပေါ်သွားနှင့်အောက်နှုတ်ခမ်းတို့ ချင်း
သာ ထိတွေ့လျက်၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက ဆင်းမလာတော့ဘဲ၊ စကားဖြစ်
အောင် ပြောသွားတတ်သေးသည်။ ။ နေဒွန်းဗ တစ်မျက်နှာလုံးမှာ ခြုံ၍

ကြည့်လျှင်၊ ငေးကြည့်ရလောက်အောင် ချောမောခန့်ထည်သည့် ယောက်ျားဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ကြည့်ကောင်းရုံ ရှိပါ သည် ။ ချီးမွမ်းစရာ အလှအပ ဆိုလို့ မေးစေ့ကလေး အလယ်ချိုင့်ကာ မေးစေ့နှစ်ခုလို ဖြစ်နေပုံလေး တစ်ခုတော့ရှိသည် ။ ဒါကလည်း မေတ္တာမျက်စိနှင့်ကြည့်လျှင် တော်တော်ကလေး လှနိုင်ပေမယ့်၊ သာမန်မျက်စိထဲသို့ ဝင်ရာတွင် ထူးခြားဆွဲဆောင်ခြင်းမျိုး မဖြစ်ထွန်းနိုင်ချေ။ တချို့ဆို ... မေးစေ့ အလယ်ချိုင့်လို့ ဆိုလျက်၊ မကြိုက်မနှစ်သက်ခြင်းမျိုးတောင် ရှိတတ်သေးသည် ။ နေဒွန်းဗသည် ချော မောလှပသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ငြား၊ သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင်၊ ဘာတစ်ခုခုက ဆွဲဆောင် နေမှန်းမသိ (မြဲပုရစ် ဝေ စိတ်ထင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်)၊ သူ့အကြည့်စူးတစ်ချက်၊ ရင်ထဲဝင်လျှင် နှလုံးသားက လှုပ်ခနဲ ဖိုလှိုက်သွားရတတ်ပါ၏။

နေဒွန်းဗ၏ ထူးခြားသော ဆွဲဆောင်မှုနောက်တစ်ခုမှာ မဝလွန်းမပီနီလွန်း၊ ပခုံးတန်း အနေ တော်နှင့် ခြောက်ပေတိတိမြင့်မားသော အရပ်အမောင်းတည်း။ အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်ရုံ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိသည် ။ နေပုံထိုင်ပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ခြေနုတ်လက်သိမ်း စသည် တို့ ဖြင့် ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားဟန်တို့ က မိုက်၏။ ခေတ်မီ၏။ ကြည့်ကောင်း၏။ ဒါကို နေဒွန်းဗက ... စတိုင်လ် ... ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလေ့ရှိသည် ။ ဝေ ဝန်ခံပါသည် ။ သူ့စတိုင်လ်က တကယ်ပဲ အချိုးတကျ ရှိပါ သည် ။ ဝေ့မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပုံရိပ်ထင်ရတာ၊ အဲသည် စတိုင်လ်က ရာခိုင်နှုန်းအများကြီးပါဝင်ပါသည် ။ ဝေကဖြင့် နေဒွန်းဗ ... ဆိုသည် နှင့် ရင်ခုန်နှင့်ရပါ၏။

နေဒွန်းဗကတော့ ဝေ့ကို စိတ်ပျက်၏။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းက အမြင်တောင်ကတ်၏။

"ဟဲ့ ... ပုရစ်"

ဝေ့နာမည်က မြပုရစ်ဝေမို့၊ "ပုရစ်" ဆိုသည့် စကားလုံးတော့ ပါပါသည်။ သို့ပေမယ့် ... မိသားစုနှင့် သူငယ်ချင်းအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးက ဝေ့ကို "ဝေ"ဟု ပဲ ခေါ်ကြသည်။ အဲသည် နေ့ခင်းဗ တစ်ယောက်တည်း၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက "ဝေ"ဟု မခေါ်ဘဲ "ပုရစ်"ဟု ခေါ်၏။

"ဒီပုရစ်တော့ ငါရိုက်ချပြီး ကြော်စားလိုက်ရ ... သေတော့မှာ ပဲ"

ဝေ့ နာမည်ထဲမှ "ပုရစ်"သည် သစ်ပင်မှ အဖူးအညွန့် ထွက်ပြုကာစ အစို့အလိပ်ကလေးဟု အဓိပ္ပာယ်ရပေမယ့်၊ နေ့ခင်းဗက အဲသည် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူခေါ်သည့် အဓိပ္ပာယ်က "ပုရစ်ကောင်"ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဈေးထဲမှာ ပုရစ်ကြော်တွေ ပေါ်ချိန်ဆိုလျှင် ...

"ပုရစ်တွေများ ပေါလိုက်တာ၊ နို့ဆီဘူးတစ်လုံးမှ တစ်ရာ။ ပိုက်ဆံတစ်ရာပေးရင် ပုရစ်နှစ် ဆယ်လောက်ရတယ်။ ပုရစ်တစ်ကောင် ငါးကျပ် ... ဟု အလကားနေရင်း အော်နေတတ်သေး၏။

ပုရစ်မျက်ရည်ကျလျှင် နေ့ခင်းဗပျော်သည်။ ပုရစ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးများ တော့ ငယ်နိုင်၊ ခိုင်းဖတ်၊ နည်းနည်းကလေးမျှ လူရာသွင်းဖို့ မလိုတော့ လက်အောက်ငယ်သားအဖြစ် သဘောထား သည်။

"ဟဲ့ ... ပုရစ်"

ဝေက မော့ကြည့်သည်။

"ဘာလဲ ... မကျေနပ်ဘူးလား၊ စိတ်ဆိုးခြင်းဆိုးရင် ငါက ဆိုးရမှာ ၊ နင်က ငါ့ကို လာပြီး ဝေဖန်နေတာ၊ ငါက ဝေတောင် မဝေဖန်ရသေးဘူး၊ ခုမှ ဝေဖန်ဖို့ သတိရတယ်၊ နင် နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားတာလည်း ဘာရောင့်ကြီးလဲဟာ ... လူသေကောင်လိုပဲ"

ဒီလောက်နှင့်တော့ ဝေ မျက်ရည်မကျတော့ပါ။ အစတုန်းကတော့ အဲသည် လောက်ပြောလည်း ဝေ ငိုခဲ့သည်။ ။

"စိတ်ဆိုးလား"

ဝေက ဘာမျှမပြောတော့လည်း နေဒွန်းဗက မကျေနပ်ပြန်။

"ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြောချင်တာလား၊ နင်က ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်နေတဲ့ ဆင့်ချေးပုံကြီးမို့လို့လဲ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ကြိုက်မယ့်သူ မရှိတာ၊ တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာတဲ့ ငါတောင် မကြိုက်ဘူး၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားပေမယ့်၊ နင့်ကို ငါ လက်ထပ်လိမ့် မယ် မထင်နဲ့၊ ဆောရီးပဲ"

"နေဒွန်း"

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ဝေ မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျပါတော့သည်။ ။ နေဒွန်းဗသည် တစ်ဖက်သား မိန်းကလေးကို မျှစ်ချိုးမှီချိုး နိုင်လိုမင်းထက် ရှိလွန်းလှပါဘိ။

"ဒါ ... စိတ်ဆိုးတာလား"

"နင့်စကားတွေက ဇော်ကားလွန်းပြီ"

"ဟုတ်လား"

"နင့်နှမကိုသာ တခြားကောင်လေးတစ်ယောက်က အဲဒီလိုပြောရင်၊ နင် ခံနိုင်မလား"

"ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊ ဆွဲထိုးမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... နှမမရှိတာက ခက်တယ်"

"

"နင်နဲ့ ငါနဲ့ ဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ဆွေမျိုးမောင်နှမတွေလို့ ပြောရင်

ရပါတယ်"

"ဒီအဆင့်ထိတော့ မငြင်းပါဘူး"

"ငါ့ကို နင့်နှမလို သဘောထားကြည့်ပါလား၊ စောစောက နင်ပြောတဲ့ စကားမျိုး၊ တခြား ကောင်လေးက ငါ့ကိုလာပြောရင်၊ နင် ခံနိုင်မလား"

"ဘာဆိုလဲ၊ မခံနိုင် မရှိပါဘူး၊ ဟုတ်တာ ပြောတာပဲ၊ နင်က လှမှ မလှတာ။ မျက်နှာပေါ်မှာ အသားလည်း မရှိဘူး၊ ပါးရိုးပြီးရင် အရေခွံပဲ၊ နင့်ကို သူများ မကြိုက်ရင် ဘာဆန်းလဲ၊ ငါက ဘာကို မခံနိုင် ဖြစ်ရမှာ လဲ"

ဝေ့ အသည်းမှာ ကျင်ခနဲနေအောင်ကို ကျိန်းစပ်နာကျင်သွားရပါ တော့သည် ။ ဝေ့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျသည် ။ ရှိုက်၍ ငို ၏။ ဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဝေ့အပေါ်နိုင်လိုမင်းထက် ရှိလွန်းလို့ ခုလို အသည်းနာရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ တကယ်ဆို ... စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ဖျက်သိမ်း၍ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကပါ စွန့်လွှတ်ပြီး၊ ငယ်စာရင်းဖျက်သင့်သူတစ်ယောက်မှန်း၊ ဝေ့ နားလည်ပါလျက်၊ ဝေ့ကိုက အမှတ်မရှိ၊ အသည်းနာဝေဒနာကို ဖျားတုန်း ဆေးခါးသောက် ရသလောက် သဘောထားနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ဝေ့ အဲသည် လောက် ငိုတော့လည်း နေဒွန်းဗမှာ သနားစိတ်ကလေး လှစ်ခနဲ ပေါ်ရပါသည် ။ ဝေ့ကို နေဒွန်းဗက မုန်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ချဉ်နေတာပဲ ဖြစ်၏။ နေရာတကာ ဆရာလုပ်လွန်း လို့ ၊ လူကြီးတွေနှင့် ပေါင်းပြီး သူက လူဟုတ်နေရာကို လုလွန်းလို့ ချဉ်စုတ်ကာ မျက်မုန်းကျိုးနေခြင်း တော့ ရှိ၏။

"နင်က ဘာလို့ ငိုတာလဲ၊ နင့်လိုသာ ငိုကြွေးဆိုရင် ငါလည်း ငိုရမှာ ပဲ ၊ နင်ပြောတာကျတော့ ရော၊ ငါ့မှာ ရစရာရှိသေးလား၊ ငါတော့ မငိုပေါင်၊ နင်သာ မျက်ရည်ပေါ်"

နေဒွန်းဗ လက်ကြားမှာ စီးကရက်ကို တွေ့လိုက်သည် မို့ ဝေက မနေနိုင်စွာ တားမြစ်လိုက် ခြင်းကစလို့ ဝေအပြစ်ဖြစ်ရသည်။ ဝေက စီးကရက်သောက်ခြင်း၏ ဆိုးကျိုးတွေကို တောက်လျှောက် ပြောချ၏။ နေဒွန်းဗက နားညည်းသည်။ လွင့်ပစ်သင့်လောက်အောင် တိုနေပြီဖြစ်သော စီးကရက် တိုတို၊ ဝေကို မုန်းမုန်းနှင့် ဆက်ဖွာနေ ဖြစ်၏။ နေဒွန်းဗက ဖွာလေ၊ ဝေတရားက ရှည်လေနှင့်၊ ကြာတော့ နေဒွန်းဗက နားညည်းကာ ထအော်တော့မှ ဝေစကားတွေ ရပ်တော့သည်။ ဝေကလည်း ဝေ။ ကိုယ့်ဘာသာကို မနေနိုင်ပါ။ နေဒွန်းဗကိုဆိုလျှင် မြူတစ်မှုန်မသန်းစေချင်။ အကောင်းတွေ ချည်း စုဝေးစေချင်သော စေတနာဖြင့် လျှာရှည်မိပေါင်း များ ပါပြီ။

လျှာရှည်မိတိုင်း ဝေပဲ ပြန်အပြောခံရ၊ မဆီမဆိုင် အချက်အလက်တွေနှင့် ထိုးနှက်ခံရ၊ နောက်ဆုံးမှာ ဝေပဲငိုရ၊ ဝေငိုလျှင်တော့ နေဒွန်းဗက မလျှော့သယောင်ယောင်နှင့် လျှော့တတ်သည်။ မချော့သယောင်ယောင်နှင့် ပြေရာပြေကြောင်း ပြောတတ်သည်။

"ငါက စီးကရက်ကလေးတစ်လိပ် သောက်မိတာနဲ့ နင်က ငါ့ကို ဆေးသမားလောက်နီးပါး နှိမ့်ချစွပ်စွဲတော့ ငါကလည်း ဒေါသနဲ့ ပြန်ပြောမိတာပေါ့ ပရစ်ရဲ့ ၊ တူတူပြောကြကြေးမှာ နင်က ငိုရ တယ်လို့ ၊ ငါတောင် ငိုလို့ လား"

"တူမလား နေဒွန်းဗရယ်။ ငါကစေတနာနဲ့ ပြောတာ။ နင်က မနိုင် ... နိုင်အောင် နှိပ်ကွက် တာ၊ နှိမ်တာ၊ ပြီးတော့ ... ငါ့စကားတွေက ရောဂါဝေဒနာနဲ့ ပဲ ပတ်သက်ပြောဆိုတာ၊ နင့်စကားတွေ က မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာနဲ့ မာနကို ထိပါးစော်ကားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ နင့်ကို မနာနိုင်ပါ ဘူး၊ အသည်းထဲမှာ ကျင်နေအောင် နာနေဆဲက မနာနိုင်တာ

ကို၊ ပေးဆပ်လို့ မကုန်သေးတဲ့ ဝဋ်ကြွေး တစ်မျိုးပဲလို့ ပဲ ငါ သဘောထား ခဲ့ပါတယ် "

"ဘာတွေ မြဲစိနဲ့ ပွစိပွစိ လုပ်နေတာလဲ၊ ပြောစရာရှိရင် ပြိုင်ပြော "

"နင့်ကို ပြိုက်ပြောလည်း ငါပဲ ရှုံးမှာ "

"တိတ်တော့ဟာ၊ မငိုနဲ့ တော့၊ နားညည်းတယ် "

ဒီလောက်စကားဟာ၊ နေဒွန်းဗ အလိုက်လျောဆုံး ချောမော့လိုက် တာပဲဟု ၊ ဝေက ကျေနပ် လိုက်ရပါသည် ။ ဝေက မျက်ရည်တွေကို သု တ်၏။

"နင့်အမေတွေ့ရင် ငါ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲဟာ "

ဝေတို့ ခြံထဲမှာ မို့၊ ဝေမိဘတွေ တွေ့သွားနိုင်ပါသည် ။ ဝေမိဘတွေ က နေဒွန်းကို ချစ်ခင်ပေမယ့် သူတို့ သမီးမျက်ရည်ကျအောင် အစသန် သူဟူ၍ ခွင့်လွှတ်ကြပေမယ့် အကြိမ်ပေါင်းများ လာသည့်အခါ ကျလျှင် တော့ မိဘဝိသစွာ သမီးဘက်ကလိုက်ပြီး "နာ"သွားနိုင်ပါသည် ။ အဲသ ည် အခါကျ ... လူငယ်ချင်းမှ စလျက်၊ လူကြီးချင်းတွေပါ၊ ပြဿနာတွေ တက်၊ အခင်မင်တွေပျက် ... ဖြစ်ကုန်နိုင်ပါ ၏။ အဲဒါမျိုး ဝေ မဖြစ်စေချင်ပါ။ နေဒွန်းက ဝေအပေါ် ဘယ်လိုပဲဆိုးဆိုး၊ ဝေ သည်းခံနိုင်နေသေး တာပဲ ဖြစ်၏။

အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်။

ဝေက မျက်ရည်သုတ်ရင်း စဉ်းစားသည် ။ နေဒွန်းဗကို ခင်လို့ ချစ်လို့ ပဲ ဖြစ်၏။ သံယောဇဉ် တော်တော်ကြီးလို့ ပဲ ဖြစ်၏။ ဝေကကျတော့ ဒီ လောက် သံယောဇဉ်တွေ တွယ်တာနေရသည် ။ သူ့ ဘက်ကကျတော့ မ တွယ်တာဘူးတဲ့ လား။ နိုင်လို့ ရသည့် ငယ်နိုင်မို့များ အခွင့်အရေး ယူနေ

လေရော့ သလား။ ဝေ ... မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ။

"ငါက ကြိုက်လွန်းလို့ သောက်တာမဟုတ်ပါဘူးကွ။ လူငယ်လေ၊ ယောက်ျားမဟုတ်လား။ စမ်းကြည့်တာပေါ့။ စူးစမ်းတာပေါ့။ ငါသောက် သောက်ကြည့်နေတာ လေးငါးခါရှိပြီ၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မသောက်တော့ဘူး"

"နင် ... ကတိပေးတယ်ပေါ့"

ဝေ့ အပြီးလေး ရွန်းလက်စွာ ပွင့်လျက် မော့၍ မေး၏။

"မပေးပါဘူး။ ဘာလို့ ပေးရမှာ လဲ၊ ငါ့ဘာသာမသောက်ချင်လို့ မ သောက်တာ၊ ဘယ်သူ့ကို ကတိပေးနေရဦးမှာ လဲ"

"နင်က မသောက်တော့ဘူးလို့ ငါ့ကို ပြောတယ်လေ"

"ငါ့ဘာသာပြောတာ၊ နင့်ဆီမှာ ဝန်ခံကတိပေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါမ သောက်တော့ဘူးဆိုတာ၊ ငါ့ဘာသာမသောက်ချင်လို့ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး "

"ဟင်"

"ငါ စမ်းသောက်ကြည့်လိုက်တိုင်း မီးခိုးသီးတယ်။ အရသာကိုလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ... လူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးလိပ်သောက်ကြလဲ ငါသိသွားပြီ။ အကျင့်ကွ ... ၊ တစ်ခုခုလုပ် နေခြင်း ဆိုတာမျိုးဖြစ်အောင် သောက်ကြတာကွ၊ ဆေးလိပ်သောက်နေခြင်းဟာ ... တစ်ခုခုစား သောက်နေရာလည်း ရောက်တယ်၊ ပါးစပ်မအားဘူး ... "

"ဒါပေမဲ့ ... ဗိုက်လည်း ပြည့်မသွားတော့၊ တစ်ချိန်လုံးသောက်နေနိုင်ခြင်းဟာလည်း ဆေးလိပ်သောက်ဖြစ်သွားရခြင်း အကြောင်းရင်းတစ်ခု၊ ပြီးတော့ ... လူတစ်ယောက်နဲ့ စကား ပြောနေရသလိုလည်း ခံစားရ

တယ်၊ အဖော်ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီခံစားမှုကို လူတွေမက်ပြီး သောက်နေကြတာ၊ ငါသိပြီ ... "

"ငါက ပါးစပ်နဲ့ အစားနဲ့ မပြတ်အောင် ဝါးနေဖို့ လည်း ဝါသနာ မပါဘူး၊ စကားကို ... ခုနင်နဲ့ ကြုံတုန်းပြောပေမယ့် မပြောရလည်း နေနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ... အဖော်မလိုဘူး၊ ငါက အပေါင်း အသင်းလည်း စုံတယ်၊ ဆေးလိပ်ထက်ကောင်းတဲ့ အဖော်တွေ ငါ့မှာ အများကြီး ... "

"အဲဒါကြောင့် ... ငါမှ သိပ်မကြိုက်ဘဲနဲ့ တော့ အကျင့်လုပ်ပြီး မသောက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တာ။ ငါက သိပ်မကြိုက်ရင် မိန်းမတောင် ယူချင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး "

အပြီးသတ်ကျတော့ ဒီဘူတာ လာပြန်ဆိုက်ပါရောလား ... ဟု ရင်ထဲ ဆွေးမြည့်ရပြန်ပါ သည် ။

"ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းနိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကို ဆရာမကြီး ဒီဇိုင်းနဲ့ ဝင်မလာနဲ့ ၊ နှုတ်သီးကို ဇစ်ဆွဲပိတ်ထား၊ နင့်ကြောင့်များ တော့ ငါက ဘာမှ လုပ်မပေးဘူး၊ နင့်စကားနားထောင်ရအောင် နင်က ငါ့ရည်းစားလည်း မဟုတ်"

စကားရှည်ကြီး ပြောအပြီးမှာ ဟားဟားဟု အော်ရယ်လိုက်သေးသည် ။ ဝေတို့ ခြံနှင့် နေဒွန်း တို့ ခြံက ကပ်ရက် ဖြစ်၏။ ဟိုတုန်းကတည်းက အရင်ပိုင်ရှင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက ကာခဲ့သော ခြံစည်းရိုးက ခြောက်ပေအမြင့် အုတ်တံတိုင်း ဖြစ်၏။ ဝေတို့ နေဒွန်းတို့ လက်ထက်မှာ ၊ အုတ်တံတိုင်း တစ်နေရာကို ဖောက်၍ မလွယ်ပေါက်၊ ကူးတံခါးတစ်ချပ် တပ်လိုက်သည် ။ တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ သွားရ ကူးရ လွယ်သွားသည် ။ ဝေက နေဒွန်းတို့ ခြံသို့ သွားလိုလျှင် တံခါးဖွင့်၍ ဝင်သွား၊ ပြန်ချင်လျှင် တံခါးဖွင့်၍ ပြန်ဝင်လာ။ နေဒွန်းဗကျတော့ ဘယ်တော့မျှ အဲသည် နည်း

ကို မသုံးပါ။ အုတ်တံတိုင်းကို ဆွဲခို၊ ကန်တက်ပြီး၊ တံတိုင်းပေါ်အရောက် မှာ ကားယားခွ၊ လျှောချပြီးမှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည့်နည်းက တစ်နည်း၊ ဝေတို့ ခြံဘက်မှာ အုတ်တံတိုင်းနား ကပ်နေသော မာလကာပင်တစ်ပင် ရှိသည် ။ ကီလိုပင် ဖြစ်၏။ အသားပွကာ အစေ့နည်းပြီး ချိုလှသည် ။ နေဒွန်းက သူ့ခြံသို့ ပြန်ကာနီးတိုင်း မာလကာပင် ပေါ်သို့ တက်သွားသည် ။ အနည်းဆုံး မာလကာသီးတစ်လုံး ခူးစားပြီးမှ သူ့ခြံဘက်သို့ ကိုင်းနေသည့် မာလကာကိုင်းကို ခိုစီးလျက် ခုန်ချသွားတတ်သည့်နည်းက တစ်နည်း၊ နေဒွန်းမှာ ပြန်နည်း နှစ်နည်း ရှိလေ၏။

တစ်ခါမှာ တော့ ... ဝေက မာလကာပင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည့် နေဒွန်းကို ...

"မာလကာပင် တက်တယ်ဆိုတာ၊ သေတာကိုပြောတာ၊ ငါ့ကို စိတ်ပုပ်နဲ့ ပြောသွားတဲ့ ကောင်၊ ... မာလကာပင်ပေါ်မှာ သေပါစေ" ... ဟု ပြောဖူး၏။ အဲသည် တုန်းက ဝေ ငယ်ပါသေးသည် ။ ဆယ့် တစ်နှစ်လား ဆယ့်နှစ်နှစ်လား မသိ။ ငယ်သူငယ်ချင်းကို ခင်ပေမယ့်၊ သေစမ်းဟာ ... ဆိုသည့် စကားကိုတော့ လွယ်လွယ်သုံးမြဲ မဟုတ်လား။ သေခိုင်းလည်း တကယ်သေမှာ မှ မဟုတ်တာ။ မာလကာပင်ပေါ်မှ နေဒွန်းဗက သူ့ကို သေပါစေ ... ဟု ပြောရပါမည်လားဟူ၍ မာလကာသီးတစ်လုံး ကို ခူးပြီး ဝေဆီသို့ လှမ်းပေါက်ထည့်လိုက်သည် ။ ဝေက နောက်ဖက်သို့ အလှည့်နှင့်ကြုံ၍ ဝေကျော ကုန်းမှာ ဘုန်းခနဲထိ၊ အင့်ခနဲ အောင့်သွားခဲ့ရ၏။

"သေပါပြီ"

ဝေက နာလွန်း၍ အော်ငို၏။ နေဒွန်းဗက အော်ရယ်သည် ။

"ကောင်းတယ်၊ သူများကို သေခိုင်းတဲ့ သူက အရင်သေပြီ" ... ဟု

ပြောကာ သူ့ခြံထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်။ ။ အဲသည် နေ့မှ စ၍ နေဒွန်းဗက ဝေ့ဆီသို့လာတိုင်း၊ မာလကာပင်ပေါ်တက်၍ ပြန်တိုင်း၊ သူစားဖို့ တစ်လုံးခူးပြီးနောက် တစ်လုံးထပ်ခူးကာ၊ ဝေ့ဆီသို့ လှမ်းပေါက်သေးတာ၊ အကျင့် လို ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ။ နေဒွန်း မာလကာပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီးဆိုလျှင် ဝေ့က ပုန်းဖို့ နေရာ ရှာရ တော့သည်။ ။ ကွယ်နေမှ ၊ သူထိ အောင်ပစ်ဖို့ မြင်ကွင်းကွယ်နေမှ ဝေ့ခမျာ သက်သာ၏။

နေဒွန်းဗ ... သူ့ခြံထဲ ရောက်သွားမှ ပဲ ဝေ့က သက်ပြင်းမောကို ချနိုင် ရှာတော့သည်။ ။ ပါးပြင်ပေါ်မှ စိုတစ်ကွက်ခြောက်တစ်ကွက်၊ သနပ်ခါးပျက်များကို ညှိရ၏။ မေမေ မြင်မှာ စိုးလို့ ပါ။ မမြင်စေချင်ကာမှ မေမေက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်၏။

"ငိုလာခဲ့ရပြန်ပြီလား သမီး"

"သူ ... စ,တာပါ"

ဝေ့က ဖော့ပြောပါသည်။ ။

"မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျတဲ့ ထိ စ,စရာလား၊ စတယ်ဆိုလည်း တစ်ခါတလေပေါ့၊ ခုတော့ ... လွန်ပြီထင်တယ်၊ မေမေတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ စေ့စပ်လိုက်မိတာ မှားသွားပြီလားတောင် ပြန်တွေးနေရပြီ"

"မေမေပဲ နေဒွန်းကို ချစ်တယ်ဆို"

"ချစ်တယ်၊ ချစ်တာမှ ... တူလိုသားလို ချစ်တာ၊ ဒီကောင်လေး ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင်နိုင် အောင်ကို ချစ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်မှာ လည်း သားမှ မရှိဘဲ၊ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်းပဲ သဲမဲချစ်နေရ တော့၊ ခြံနီးနားချင်း ဒီကောင်လေးဟာ မေမေ့သားလိုပဲ ..."

"ဒါပေမဲ့ ... သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် သမီးကို ချစ်သလောက်

တော့ မချစ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီကောင်လေးနဲ့ ဆို သူက သမီးကို ငယ်နိုင်ဖြစ်ပြီး၊ တစ်သက်လုံးအပေါ်စီးက နိုင်စားနေတော့မှာ ပဲ။ သမီး ကလည်း မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ခွင့်လွှတ်နေရတော့မှာ ပဲလို့ မေမေ တွေးချင်လာမိပြီသမီး ... "

"ဘာပဲလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ခံရမှာ ပဲဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကြီး ဝင်နေမှ တော့၊ သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့မှာ ပဲ။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုတွေ ဘာတွေထိ၊ သရမ်းသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မေမေ တွေးနေရပြီ ... "

"သမီးကို ကြည့်လိုက်တိုင်း၊ သူနဲ့ မို့ တွေ့ပလားဆို၊ မျက်ရည်နဲ့ မျက် ခွက်ချည်းပဲ"

"သမီးက မျက်ရည်လွယ်တာပါ မေမေ"

ဒေါ်ခင်စောဝေက မျက်နှာမကြည်မလင်နှင့်ပင် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းခါ၏။ ဤကိစ္စ ... သမီး အဖေဦးကျော်မျိုးနှင့် တိုင်ပင်ရ တော့မည် ထင်သည် ။ ဒီကောင်လေးကိုခင်တော့ ခင်၏။ ခင်ရုံတင် မက ၊ ချစ်ပါချစ်လိုက်သေးသည် ။ အဲသည် ကောင်လေး၏ ဆိုးမျိုးကို၊ ကိုယ် သည်းညည်းခံပေးရမည် ဆိုလျှင်၊ ချစ်စနိုးစွာ သည်းခံလိုက်နိုင်မှာ ဖြစ် ပေမယ့် ကိုယ့်သမီးမျှည်ရည်ကျနေရတာကိုတော့ မကြည့်ရက်။ မကြည့် နိုင်ပါ။

ဒေါ်ခင်စောဝေက "အမေ"လေ။

(၂)

"ပုရစ်ရေ ... ဟေ့ ... ပုရစ်ကြော်"

လူလုံးကို မမြင်ရပီ၊ တစာစာခေါ်သံကို အရင်ဆုံးကြားရသည် မို့ လူနှင့်အသံမှာ အသံက အရင် ရောက်နှင့်လေ၏။

မီးဖိုထဲမှာ ဖေဖေအတွက် ပေါင်မုန့်မီးကင်ပေးနေသည့် ဝေက အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်မလာနိုင်သေး ပါ။ ဝေ ထွက်မတွေ့လည်း ၊ အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကိုတော့၊ နေဒွန်းက သူ့အိမ် သူ့ရာနှယ် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ရှာမြဲဖြစ်ပါ၏။ ဝေတို့ ၏ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာ ၊ အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားခန်းနှင့် အိပ်ခန်းတွေ ရှိသည် ။ အောက်ထပ်မှာ တော့ စာကြည့်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ မိသားစုတီဗီ ကြည့်သောအခန်း နှင့် ထမင်းစားခန်း မီးဖိုပဲ ရှိ၏။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မဝင်သင့်သည့် အိပ်ခန်းမျိုးမရှိသောကြောင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက၊ ဤကောင်လေးကို အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံး ဝင်စေထွက်စေ၊ ခွင့်ပြုခဲ့မိခြင်းကို၊ ခုချိန်မှာ ဒေါ်ခင်စောဝေကတော့ ကျိတ်ပြီး နောင်တရချင်နေပါပြီ။

"ဟဲ့သား ... နေဒွန်း၊ ထိုင်လေ၊ သမီးက မီးဖိုထဲမှာ လေ။ သူ့အဖေပေါ့။ ပေါင်မုန့်ကို တိုစတာနဲ့ ကင်ပေးရင် မကြိုက်ဘူးတဲ့ ။ ဂက်စ်မီးဖိုက မီးတောက်ပြာပြာနဲ့ ကင်မှ တဲ့ လေ။ ကြိဖန် ချေးများ တာပါကွယ်၊ ဒီအရသာ ... ဒီအရသာပါပဲ။ သမီးက သူ့အဖေအတွက် လုပ်ပေးနေ

တာ။ လာ ... ထိုင်၊ ကော်ဖီသောက်ဦး"

ရွယ်တူတန်းတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်နေ့ခင်းကို ဒေါ်ခင်စောဝေက မျက်နှာမပျက်အောင် မနည်းကြီးထိန်း၍ စကားချိုချို ပြောရသည် ။ ဦးကျော်မျိုး ကတော့ တဲ့တိုးသမားကြီးမို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်မနေတော့ဘဲ ...

"ဘယ်က ကလေးမလဲ" ... ဟု ပြောင်ပြောင်ကြီးပဲ မေးချလိုက်တော့သည် ။

"ပုရစ်မ လာမှ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ဦးဦးရဲ့ ၊ ဒါ ... နေခန်းညီမလေ အေးသင်္ဂီဝင်း"

"ဪ"

ဦးကျော်မျိုးရော ဒေါ်ခင်စောဝေပါ နားမရှင်းကြပါ။ စကားပြောရာတွင် ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် (ကလေးဘဝတုန်းကအတိုင်း) နေခန်းဟု ထည့်ပြောတတ်ဆဲဖြစ်သည့် ဒီကောင်လေးကို ဦးကျော်မျိုး နှင့် ဒေါ်ခင်စောဝေတို့ က ချစ်ကိုချစ်တာ ဖြစ်၏။ ထိုနည်းတူ ဝေဆိုသည့် မြပုရစ်ဝေ ကလေးကိုလည်း ဦးမြခွန်းနှင့် ဒေါ်တင့်တင့်ရီတို့ က မည်သည့်ရှုဒေသကမျှ အပြစ်မမြင်စွာ ချစ်ကြတာဖြစ်လေ၏။ ဦးကျော်မျိုးနှင့်ဒေါ်ခင်စောဝေက ... "ညီမ"ဆိုသော အေးသင်္ဂီဝင်းဆိုသော ကောင်မလေးကို ကြည့် လိုက်ကြသည် ။

"သိမီ ... ထိုင်"

နေခန်းက နေရာချပေးစဉ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံ၊ လှုပ်ရှားဟန်က သွက်လွန်း၏။ လူကြီး နှစ်ယောက်၏ မျက်စိမှာ သိမီဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဘာတွေမှန်းမသိ သွက်လက်ရဲတင်းနေ သည် ။ သွက်လက်ခြင်းနှင့်

ထက်မြက်ခြင်းတို့ မှာ မတူပါ။ တခြားစီ ဖြစ်၏။ ရဲတင်းခြင်းနှင့် ပွင့်လင်း ခြင်းတို့ လည်း မတူပါ။ ယခုအကြိမ် ပထမဆုံးရောက်ဖူးသည့် ဤအိမ်၏ အတွင်းခန်းတစ်ခုဖြစ်သော ထမင်းစားခန်းထဲထိ လိုက်လာရဲခြင်း၊ အစ်ကိုပဲထားဦး၊ အစ်ကိုက လက်ဆွဲခေါ်လာတော့ရော ညီမ ဖြစ်သူက (ကလေးပေါက်စ အရွယ်တွေလည်း မဟုတ်တော့ပြီမို့) အစ်ကိုလက်ကို တန်းတန်းဆွဲ၍ လိုက်စရာလား။ ပြီးတော့ ... ဒေါ်ခင်စောဝေသည် ဒေါ်တင့်တင့်ရီနှင့် ခြံချင်းကပ် နေလာခဲ့တာကြာ ပြီ။ နေဒွန်းဗဆိုသည့် ကောင်လေးသူငယ်တန်း မတက်မီကတည်းက ဖြစ်၏။ အဲသည် နေဒွန်းဗမှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိသည် ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မကြားဘူးခဲ့ပါ။ ရုတ်တရက်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာသည့် ညီမဆိုသူကို လက်ဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော သမက်လောင်းကို ဒေါ်ခင်စောဝေ ရင်ထဲမျက်ခနဲ ဖြစ်ရတော့သည် ။

"ရဲရဲကြွပ်ကြွပ်ကလေး ဖေဖေ ... ဟော ... "

ဝေက ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို ပန်းကန်ပြားကျယ်ကျယ်လေးထဲ ထည့်၍ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း၊ နေဒွန်းကို တွေ့လိုက်သည် ။ နေဒွန်းဘေးမှ မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်သည် ။ လက်ထဲမှ ကြွေပန်းကန် ကျမကွဲအောင် သတိထားလိုက်ရပေမယ့် ခေါင်းထဲကတောင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်ချင်၏။ နေဒွန်းဆိုသည့်ကောင်က စိတ်ချရတာမဟုတ်ပါ။

"ငါ ... ရည်စားရလာလို့ နင့်ကို လာကြွားတာ"

အဲဒီလို ဝါကျမျိုးကို လူကြီးရှေ့မရှောင် ပြောချင်ပြောမှာ ။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ရှေ့မှာ ပြောချပြီ ဆိုလျှင်တော့ နေဒွန်းနှင့် ဝေတို့ ၏ ရှေ့ရေးဟာ မေမေ့ထံမှာ မျှော်လင့်ဝမ်းသာဖွယ် သိပ်မမြင်နိုင်တော့ ချေ။

"သမီးပဲ ထောပတ်သုတ်ပေးလိုက်တော့၊ ဘယ်သူ့ဘယ်လောက်လုပ်

ပေး လုပ်ပေး၊ ဒီအဖေက သူ့သမီးကိုယ်တိုင်ပြုစုမှ ကျေနပ်တာ"

ဒေါ်ခင်စောဝေက သမီး၏ အရိပ်အကဲကို ဖမ်းမိသည် ။
အလိုက်သိစွာ အခြေအနေကို ဝင်ထိန်း၏။ ဝေက ခုမှ မျက်တောင်လေး
ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ ကိုယ့်သတိလေး ကိုယ်ထိန်းရ သည် ။ ဖေဖေ
နားမှ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထောပတ်သုတ်ပေးနေသော လက်တွေက
ဆောက်တည်ရာ မရ။ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ချင်၏။ အူတွေထဲ လေစိမ်း
ခပ်အေးအေးတွေ ဝင်တိုက်သလို ခံစားမှုကြီး ဖြင့် မသက်မသာ ရှိလှ၏။

"ပုရစ်မ ... ငါတို့ လည်း ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ နင့်လက်ရာစစ်စစ်"

အဲသည် တောင်းဆိုမှုက မလွန်ပါ။

"အန်တီ ... အန်တီလုပ်တဲ့ မြီးရှည်က ဘယ်သူ့မြီးရှည်နဲ့ မှ မတူဘူး၊
စားလို့ ကောင်းလွန်းလို့ နေဒွန်းကို လုပ်ကျွေးပါဦး အန်တီ" ...
ဆိုတာမျိုးနှင့် ဒေါ်ခင်စောဝေကိုတောင် ခိုင်းရဲသည့် နေဒွန်းဗ ပါ။

"သိင်္ဂီရော မီးကင်ပဲလား"

စားပွဲပေါ်မှာ ပေါင်မုန့်အစိမ်းတွေ ရှိသည် ။ ထောပတ်ခွက်ရှိသည် ။
ယိုပုလင်းရှိသည် ။ သကြား ခွက်တောင်ရှိသေး။ ဇွန်းတို့ ဓားတို့ လည်း
အဆင်သင့်၊ ကော်ဖီခရားလည်း ရှိသည် ။ ကော်ဖီပန်းကန် ကတော့ သုံး
လုံးပဲရှိ၏။

"သိင်္ဂီလည်း မီးကင်ပဲ၊ ဗနဲ့ တူတူ"

ဒေါ်ခင်စောဝေနှင့် ဝေတို့ မိန်းမသားနှစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းတွေက ဝင့်
တက်သွားကြတော့သည် ။ "ဗ"ဆိုပဲ။ နေဒွန်းဗကို အားလုံးက "နေဒွန်း"
ဟု ပဲ ခေါ်ကြသည် ။ နှိပ်ကွပ်နောက်ပြောင်လိုသည့် အခါတွေမှာ "ငဘ"
ဟု ခေါ်၏။ အဲသည် အခါကျလျှင် နေဒွန်းက တကယ်ကြီး စိတ်မဆိုးဘူး

ဆိုလျှင် တောင် စိတ်ဆိုးဟန်ပြ၏။ လက်သီးနှင့် လိုက်ထိုးလိုထိုး လုပ်တတ်သည် ။ အခု "ဗ" ခေါ်ခံရတာကျတော့ မင်းသားက ပြုံးလို့ ချိုလို့ ဖြစ်နေသည် ။ စိတ်ဆိုးဟန် မပြပေ။ မောင်နှမ ဘယ်လိုပဲ တော်တော်၊ အရင်းမဟုတ်တာက သေချာနေသည် မို့ အနီးစပ်ဆုံးတွက်ရလျှင်တောင် တစ်ဝမ်းကွဲ။ တစ်ဝမ်းကွဲ လောက်လည်း က မည်မထင်ပါ။ ဒေါ်တင့်တင့်ရီ၏ တစ်ဝမ်းကွဲအမျိုးတွေကို၊ ဒေါ်ခင်စောဝေ သိတာ များ သည် ။ တစ်ဝမ်းကွဲရုံလောက်ထိ ရင်းပြီဆိုလျှင် အမြဲတူတူပေါင်းသင်းနေကျ မိတ်ဆွေမို့ ဒေါ်ခင် စောဝေနှင့်ပါလိုက်ပြီး ရင်းနှီးသွားတတ်ကြသည် ။ ဤကလေးမ "အေးသီဂီဝင်း"ဆိုသူကို ဒေါ်ခင် စောဝေ လုံးဝမသိပါ။ တစ်ဝမ်းကွဲလောက်တော့ မကနိုင်။ နှစ်ဝမ်းသုံးဝမ်းလောက်တော့ ကွဲကိုကွဲပေမည်။ နှစ်ဝမ်းသုံးဝမ်းကွဲ မောင်နှမရွယ်တူတန်းတွေဟာ အဲသည် လို၊ သွားလေရာ လက်ဆွဲခါးကိုင် တန်းတန်းစွဲ လိုက်ပါရိုးလား။

ဒေါ်ခင်စောဝေ မျက်စိထဲတော့ နောက်သည် ။ ဒါဟာ သမက်လောင်းမို့မဟုတ်ပါ။ သမက် လောင်းမဟုတ်လည်း ဒီလို အနေအထိုင်မျိုးကို "ကလပ်သည်"ဟု မြင်မှာ ပဲ ဖြစ်၏။ ကိုယ့်သမီး "ဝေ"ကို ဆို သုံးဝမ်းလောက်ကွဲသော အစ်ကိုတွေနောက် လက်ဆွဲခါးဆွဲ၍ လိုက်ခိုင်းနေမှာ မဟုတ် ချေ။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်၊ လူကြီးမျက်စိထဲတော့ အမြင်ကိုမတော်နိုင်ပါ။

"သီဂီဝီ လည်း မီးကင်ပေး ... ပုရစ်မ"

ဝေတို့ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း။ နေဒွန်းနှုတ်မိန့်ဆိုလျှင် ဗျာဒိတ်တစ်ခုလို့ ပန်ဆင်မြဲမို့ ထောပတ် သုတ်ပေးပြီးသွားသော ပေါင်မုန့်ပန်းကန်ကို ဦးကျော်မျိုးရှေ့မှာ ချပေးခဲ့လျက်၊ မီးသွားကင်ဖို့ ပေါင်မုန့်အစိမ်းတွေကို လှမ်းယူ၏။

"ငါလည်း တိုစတာနဲ့ ကင်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဦးဦးလိုပဲ၊ သံညှပ်က လေးထဲထည့်ပြီး ကင်ပေး"

"သိင်္ဂီလည်း တူတူပဲ"

ဒေါ်ခင်စောဝေ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သည်။

"သင်းသင်းရေ"

မီးဖိုဘက်သို့ မေးကလေးမော့၍ လှမ်းခေါ်ရင်းသမီး၏ ညို့သကျည်းကို တစ်ချက်ဆောင့် ကန်ပေးလိုက်၏။

"သင်းသင်း ... သွား၊ ဧည့်သည် ဖို့ ပေါင်မုန့်မီးကင်ပေးလိုက်"

ဝေက သင်းသင်းကို ဆီးပြောလိုက်သည်။ ။ ဝေမှ မပြောလျှင် မေမေပြောတော့မှာ ကို သိသည်။ ။ မေမေကမှ ဝင်ပြောနေပါလျှင်၊ လူကြီးမပီသရာ၊ သဘောထားနုရာ ရောက်ပါလိမ့်မည်။ သမီးအပေါ်ထားသည့် မိခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမို့၊ ဝေက သဘောပေါက်စွာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ။ အဲသည် အတွက်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ၊ နေဒွန်းနှင့် ပြဿနာရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတာကိုလည်း သိထားလိုက်ပါ သည်။ ။

"ပုရစ်မ ... နင့်ပန်းပင်တွေ လိုက်ပြ၊ သိင်္ဂီက စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့ ၊ သိပြီးပလား၊ သိင်္ဂီက ငါနဲ့ မောင်နှမ။ ဘယ်သူကြီးလို့ ဘယ်သူငယ်မလဲဆိုတာ မဆန်းစစ်ရသေးဘူး"

"အမယ် ... သိင်္ဂီက ငယ်ပါတယ်နော်"

"အတန်းတူနေတဲ့ ဟာကို"

"သိင်္ဂီက ကျောင်းနေတာစောလို့ "

"ထားပါ ... ထားပါ"

နေခွန်းဗ မတ်တတ်ထရပ်တော့ သိင်္ဂီကလည်း မတ်တတ်ရပ်ကာ နေခွန်း၏ ကျောဘက်ခါး၊ ဘောင်းဘီနားပတ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၏။ ပြီးတော့ တွန်းတွန်းထိုးထိုးကလေးထွက်သည် ။ ဒေါ်ခင်စောဝေက မျက်နှာမပျက်အောင် မနည်းထိန်း၍ ကျန်ရစ်တော့သည်။

"အေးသိင်္ဂီဝင်းတဲ့ ။ နာမည်လှတယ်နော်"

"အင်း"

နေခွန်းကပြောတော့ ဝေကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

"သူက ပုရစ်မ"

"ဗက နောက်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး လား၊ နာမည်အမှန်က ဘာလဲဟင်"

"မြပုရစ်ဝေ ပါ"

"ဟင် ... လှလိုက်တဲ့ နာမည်လေး၊ အဲဒီနာမည်လေးမှ ပိုလှတာ၊ လူနဲ့လည်း လိုက်လိုက်တာ၊ သိင်္ဂီက ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ၊ သိင်္ဂီနဲ့ ဆိုရင် ဘယ်သူကြီးလို့ ဘယ်သူငယ်မယ် မသိဘူးနော်၊ ရွယ်တူပဲ ထားလိုက်ပေါ့"

"ရပါတယ် ... ဝေ့ကို အားလုံးက ဝေလို့ ပဲ ခေါ်ပါတယ်၊ သိင်္ဂီလည်း ဝေလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ နေခွန်းတစ်ယောက်တည်း ပုရစ်လို့ ခေါ်တာ"

"ငါက ပုရစ်ကြော်ကြိုက်လို့ ၊ နင့်လည်း တစ်နေ့လောက်တော့ ကြော်စားပစ်ဦးမယ်"

"ကြည့် ... အဲဒီလိုမပြောရဘူး ဗ ရဲ့ "

သိင်္ဂီက နေဒွန်းကျောကို အုန်းခနဲထု၍ တားမြစ်၏။ နေဒွန်းက ကျောကော့၍ ရယ်သည် ။

"မေမေ့အမျိုးတစ်ယောက်က မြစ်ကြီးနားမှာ ရှိတာ နင်သိလား"

"ဟင့်အင်း"

ဝေ သစ်ခွစင်အောက်မှာ သင်းသင်းကို ခုံပုလေးသုံးလုံးယူခိုင်းပြီး ထိုင်ဖြစ်ကြတော့ နေဒွန်း က ဝေနှင့်သိင်္ဂီကို မိတ်ဆက်ပေးသည် ။ သစ်ခွစင်က နည်းနည်းမြင့်၏။ စင်မြင့်၏ တန်းမှာ ၊ သစ်ခွ ခြင်းများကို ချိတ်ဆွဲထားရာ၊ လူတစ်ရပ်ဆိုလျှင်တော့ မလွတ်ပါ။ ထိုင်နေလျှင်တော့ ကောင်းကောင်း လွတ်သည် ။ နေရောင်ခြည် တဖြိုးတဖြောက် ပြောက်ကျားဝင်ပေမယ့် မနက်နေဖြစ်တာရယ်၊ မကြာခင်လေးကမှ ရေလောင်းထားလို့ သစ်ခွပင်တွေလည်း မခြောက်သေး၊ မြေကြီးကလည်း စိုရွှံ့ဆဲမို့ ထိုင်ရတာ အေးအေးလူလူ သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါ၏။

"ဒေါ်လှသူဇာတဲ့ မေမေနဲ့ ညီအစ်မတော်တယ်"

"သွေးကတော့ နည်းနည်းဝေးတယ် ဝေရေ၊ အန်တီတင့်နဲ့ မေမေ ဒေါ်လှသူဇာက ညီအစ်မ နှစ်ဝမ်းကွဲလား သုံးဝမ်းကွဲလား မသိဘူး"

"ဪ"

"ကျုပ်နဲ့ ဗနဲ့ ဆိုရင် မောင်နှမလေးဝမ်းကွဲ။ ကျုပ်လို့ ပြောတာ ကြိုက်ရဲ့ လား။ ဒီလိုပြောရမှ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ မြိန်သလိုပဲ၊ ကျုပ်က မြင်မြင်ချင်း ရှင့်ကို သိပ်ခင်သွားပြီ၊ တစ်သက်လုံးကို လည်ပင်းဖက်ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်း ညီအစ်မလိုပဲ၊ ရှင့်မျက်နှာလေးကိုလည်း သိပ်ကြိုက်တယ်၊ အေးချမ်းလွန်းလို့ "

"သိင်္ဂီ ... မြောက်နေတာ ဆိုရင်တော့ အကယ်ဒမီပဲ"

"ကြည့် ... ဗ ပြောတာနဲ့ ၊ သိင်္ဂီနဲ့ ဝေနဲ့ ခင်မင်မှုကြားထဲမှာ အစိမ်း
ရောင်ကြီး ခြားတော့မယ်၊ တကယ်ချစ်တာ၊ ဝေက လှလိုက်တာ"

"သိင်္ဂီလောက် ကြည့်မကောင်းပါဘူး၊ ဝေက ခေတ်မမီဘူး"

ဝေက ရှက်စနိုးကြောင့် မျက်နှာလေး ရဲသွားတာကို သိင်္ဂီက တကယ်
ပဲ သဘောကျလိုက် သည် ။

"ကြည့် ... ရှင် ရှက်သွားတယ်နော်။ အသားဖြူဖြူလေး မသိမသာရဲ
သွားသည် ။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလို ဖြစ်ချင်တာ။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတ
ယ်၊ နှာသီးဖျားလေး ရဲသွားတယ်တို့ ၊ နားရွက်ဟင်း နီးသွားတယ်တို့ ၊
ကျုပ်ဖြင့် ... ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် ဆွဲလိမ်ဖူးတယ်"

"အရူးမ"

သိင်္ဂီက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည် ။ နေဒွန်းက သိင်္ဂီဆံပင်တွေ
ကို ဆွဲဖွ၏။ သို့ပေမယ့် ... သိင်္ဂီက ဆံပင်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကုသိုလ်
ထူးပါသည် ။ သူ့ဆံပင် ခါးနားထိ တစ်ဖြောင့်တည်းမှာ ၊ ဘာပုံမှ ဖြီးသင်
နေစရာ မလိုပါ။ ဒီတိုင်းထားလိုက်ရုံဖြင့် အလှကြီး လှနေတော့သည် ။
ဆံပင်တွေထဲ လက်ငါးချောင်းလုံး ထိုးသွင်းဆွဲဖွလည်း ၊ လက်လွှတ်ဆွဲနု
တ်လိုက်သည့်အခါမှာ ဆံပင်တွေက ပုံပန်း ကျနစွာ ပြုတ်ကျသွားမြဲဖြစ်
လေ၏။

"နာပြီး မျက်ရည်ဝဲလာတာသာ အဖတ်တင်တယ်၊ နှာသီးဖျားလေး
တော့ မရဲပါဘူး၊ ကျုပ်က အသားမည်းတယ်မှ လား"

"မမည်းပါဘူး၊ ဒီအသားကို မည်းတယ်လို့ မခေါ်ပါဘူး"

ဝေက ... ကမန်းကတန်းလေး ဝင်ငြင်းရှာ၏။ စင်စစ် ... သိင်္ဂီအသား

က ညှိရှာပါသည်။ ညှိပေမယ့် အဝါသွေးသို့လု၏။ လတ်ဆတ်စိုပြည်၏။
။ ကျန်းမာရေးကောင်းသူ၏ အသားအရေမို့ ချောမွတ်ကာ ဝင်းဖန့်နေသ
ည် မို့ အသားမည်းအုပ်စုထဲသို့ မဝင်ပါ။ မဖြူတာပဲ ရှိပါသည်။ မဖြူပင်
မဖြူငြား၊ လှသော အသားအရေတည်း။

"ဒီမှာ ... ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆက်စကားကိုလည်း ဆုံးအောင်ပြောပါရစေဦး၊
နင်တို့ မိန်းမတွေချင်း ချည်း ပြောမနေနဲ့၊ ဒီမှာ ... ပုရစ်မရဲ့၊ သိင်္ဂီအမေ
ဒေါ်လှသူဇာနဲ့ မေမေနဲ့ က ညီအစ်မကွာ ... သိင်္ဂီတို့ က ပူတာအိုမှာ နေ
တာ"

"ဝေးလိုက်တာနော်"

"ဖေဖေအလုပ်က အဲဒီမှာ မှ ရှိတော့ အဲဒီကိုပဲ ပြောင်းနေရတာပေါ့။
ဖေဖေက အရာရှိကြီးလေ။ အလုပ်ပြောင်းရင် လိုက်ပြောင်းရတယ်၊ ငယ်
ငယ်တုန်းကတော့ သုံးနှစ်တစ်ခါ လေးနှစ်တစ်ခါ ဆိုသလို ပြောင်းရတ
ယ်။ ခုတော့ ... ပူတာအိုမှာ ကြာပြီ။ အဲဒီကပဲ ပင်စင်သွားမှာ "

"အရာရှိကြီး"ဆိုသော စကားကို ဝေ နားမလည်ပါ။ ယေဘုယျဆန်
လွန်း၏။ ဘာအရာရှိကြီး လဲ။ ဘယ်လိုရာထူးမျိုးလဲ။ ပြောကြကြေးဆို
ဝေဖေဖေကိုလည်း အရာရှိကြီးဟု ပြောလျှင် ရနိုင်သည်။ သို့ပေမယ့် ...
အဲသည် လောက် ရာထူးကြီးကြသော အရာရှိကြီးများ သည် ညွှန်ကြား
ရေးမှူးဖြင့် ညွှန်ကြားရေးမှူး စသည် စသည် ကိုယ့်ရာထူးအတိုင်း သုံးစွဲ
လေ့ရှိပါသည်။ ဝေဖေဖေဦးကျော်မျိုးက ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ ညွှန်ချုပ်
ဦးကျော်မျိုးဟု အမည်တပ်ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိပြီး၊ မည်သူကမျှ အရာရှိ ကြီး
ဟု ပြောလေ့မရှိပါ။ သိင်္ဂီက သူ့အဖေအရာရှိကြီးဆိုတော့ ကြားရတာ
နားထဲ ဆန်းနေသည်။

"ဖေဖေ နာမည်က ဦးခင်မောင်ဝင်းတဲ့ ။ ကျုပ်တို့ မှာ ညီအစ်မနှစ်

ယောက်ရှိတယ်။ ကျုပ်က အငယ်၊ အေးသိင်္ဂီဝင်း၊ ကျုပ်အစ်မက နှင်းသိင်္ဂီဝင်း၊ ကျုပ်က ရန်ကုန်မှာ မနေဖူးဘူး၊ မွေးတုန်းက လည်း နယ်မှာ ၊ နယ်တွေချည်း လျှောက်ပြောင်းနေရတာ၊ ဖေဖေကလည်း ရန်ကုန်ကိုပဲ ပြန်မဝင်နိုင် ဘူး၊ ကျုပ်က ရန်ကုန်မှာ နေဖူးချင်တယ်အေ့ ... "

"အဲဒါ မေမေ ဒေါ်လှသူဇာက ဗတို့ မေမေ အန်တီတင့်ဆီ စာလှမ်းရေးတယ်၊ သမီးတစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်ပို့လိုက်ပါရစေပေါ့၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်လည်း တက်ဖူးစေချင်လို့ ကျောင်းစရိတ် ဘာညာက ကျုပ်အမေက ပို့မှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... "

"အန်တီတင်က ကြည့်စီစဉ်ပေးဖို့ ပေါ့နော်၊ ကျုပ်က အစက အဆောင်နေမလို့ ။ နေကြည့်ချင် တယ်လေ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်၊ ဘယ်လောက်လွတ်လပ်လဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... အန်တီတင့်က ဒီမှာ ပဲနေဖို့ ပြောတယ်၊ ဗကလည်း ခေါ်တယ်"

"အေးလေ ... ငါလည်း မောင်နှမသားချင်းမှ မရှိတာ၊ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်ပျင်း လဲ"

"ဗမှာ သူငယ်ချင်း၊ အပေါင်းအသင်း မရှိဘူးလား"

"အများ ... ကြီး။ ပေါင်းတာပဲ၊ အိမ်တောင် သိပ်မကပ်ပါဘူး။ ဖေဖေကတော့ ချုပ်ချယ်တယ်၊ ဟိုကောင်နဲ့ မပေါင်းရ၊ ဒီကောင်နဲ့ မပေါင်းရတွေ ရှိတယ်"

"ဦးဦးကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့ နေခွန်းရဲ့ ။ ဒါ ချုပ်ချယ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ မိဘဝတ္ထရားမှာ ကိုက စစချင်း ... မကောင်းမြစ်တား ... ဆိုပြီး လာတာ၊ မပေါင်းသင့်တဲ့ သူနဲ့ မပေါင်းစေချင်လို့ ပြောတာ"

"အေးပါ ... နင့်ရဲ့ ဒီအပြောတွေကို ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပစ်ကျနေတာ

၊ ဘယ်သင်တန်းသွား တတ်ထားလို့ ဒီလောက်ညက်နေတာလည်း ကွ ... နင်ပြောလိုက်ပလားဆို ... လူကြီးကြိုက်။ ရက်ကန်းစင်များ ထောင်ဖို့ စိတ်ကူးရှိရင်၊ မင်းကြီးကြိုက်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်၊ လူကြီးကြိုက်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့၊ ရက်ပါလား ပုဆိုးတွေ "

ဝေက ထုံးစံအတိုင်း ရယ်နေလိုက်သည် ။ နေဒွန်းကတော့ မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

"အပြင်ထွက်ချင်ရင်လည်း ခွင့်တောင်းရတယ်၊ သိင်္ဂီ အဲဒါတော့ သတိထားရမယ် သိလား၊ မေမေ လုံးဝတင်းကျပ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ အပြင်တစ်နေရာရာ သွားမယ်ဆိုရင် သွားပြီလို့ ပြောရတယ်၊ ပြန်ရောက်ရင် ရောက်ပြီလို့ သတင်းပို့ရတယ်၊ သွားမယ့်အချိန် ပြန်မယ့်အချိန်တစ်ခါ တည်း ကြိုပြောထားရတယ် ... "

"ရောက်မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ မရောက်လို့ ကတော့ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ မေမေလိုက်ပြီး ဖုန်း မဆက်တဲ့ အိမ်၊ တစ်အိမ်မှ ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လိုက်မေးတော့တာပဲ၊ ထမင်းမစားဘူးဆိုလည်း ကြို ပြောရတယ်၊ မပြောရင်၊ ပြန်မရောက်မချင်း အဆာခံပြီးစောင့်တယ် ... "

"မစားနှင့်ဘူး၊ ထမင်းဝိုင်းမှာ မိသားစုဆုံမှ စားတတ်တယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ မေမေ ဘယ်တော့မှ လျှော့မပေးတဲ့ စည်းကမ်းကွာ ... တော်တော်များများကတော့ လိုက်လျောတာ များ ပါတယ်"

"အဲဒီစည်းကမ်း ကောင်းသားပဲ ဗရဲ့ "

"ခင်ဗျား နေနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ"

"ဘာလို့ မနေနိုင်ရမှာ လဲ"

"ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဆို၊ အိမ်ကို ကြိုက်သ

လောက်လာ၊ ဘယ် နှစ်ယောက်လာလာ၊ နေ့ခင်းလာချင်လာ၊ ညလာချင်
လာ၊ အိပ်ချင်လည်း ရသေး၊ စားချင်တာပြော၊ ချက်ကျွေးတယ်၊ လိုချင်
တာပြော၊ မရမရှိစေရ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်၊ ကြိုက်သလောက်နေ ... "

"ငါ့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားတာမျိုးကျတော့ မကြိုက်ဘူးကွာ။ ယော
ကျားလေးဆိုတဲ့ အမျိုး ကလည်း အပြင်မှာ ပဲ ပျော်တဲ့ ဟာကွာ၊ မေမေ
လက်ဖက်ရည်ထဲ ရွှေထည့်ဖျော်ပေးရင်တောင် ဆိုင်မှာ သွားထိုင်သော
က်ရတဲ့ မျက်ရည်သာသာ လက်ဖက်ရည်ကဲ့လောက် မကြိုက်ဘူး"

"ဗ ... သိင်္ဂီ ရွံတယ်"

"ဘွာတေး"

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က အန်တီတင့်ကို တွေ့လိုက်တော့ တော်တော်ခင်
သွားတာ"

"ဟုတ်တယ် ... အန်တီတင့်က ခင်စရာ အရမ်းကောင်းတယ်။ လူင
ယ်တွေရဲ့ ကရိုက်လည်း သိပ်ခံတယ်၊ နေဒွန်းသူငယ်ချင်းတွေဆိုရင်၊
နေဒွန်းကို ခေါ်သွားဖို့ ထက် နေဒွန်းအိမ်မှာ ပဲ လာစုလာဆုံပြီး ပျော်ပွဲ
စား၊ လာထွက်လာကြသလိုပဲ။ လူမစုံသေးရင်လည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ချိန်း
လို့ ရ တယ် ... "

"ဘယ်အချိန် တံခါးထဖွင့်ပေးရလို့ မှ မငြိုငြင်ဘူး၊ စားချင်တာလည်း
အချိန်မရွေးပဲ"

"ခုတော့ ... အိမ်မှာ နေဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ"

"သိင်္ဂီက ဘယ်ယီးယားလဲ"

"ဟင့်အင်း ... ကျုပ်က ရန်ကုန်မှာ ဖွင့်နေတဲ့ သင်တန်းမျိုးစုံကို တ
က်ဖူးချင်လို့ လာတက် မှာ ။ စပီကင် (Speaking စကားပြော) တို့ ကွန်ပျူ

တာတို့ ၊ နည်းနည်းလွယ်မယ့်ဟာတွေပေါ့၊ စာရင်း ကိုင်တွေ ဘာတွေ တော့ မတက်ချင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... အချုပ်အလုပ်သင်တန်း၊ ပန်းအိုးထိုး၊ ပန်းအလှ ပြင်သင်တန်း၊ အလှပြင်ပေါ့၊ ဆံပင်ကောက်၊ ညှပ်၊ မိတ်ကပ် လိမ်း၊ အဲဒါတွေလည်း တက်မှာ "

သူ တက်ချင်သော သင်တန်းတွေက စုံလှ၏။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အဆက်အစပ်ကလည်း မရှိလှ ချေ။

"ဘယ်ဟာကို အရင်တက်မယ် စိတ်ကူးလဲ"

"ဟိုဒင်း ... မိတ်ကပ်နဲ့ ဆံပင်ညှပ်ရယ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောရယ်"

ဒီလိုတော့လည်း သူ့ဟာက အဆက်အစပ် ရှိသားဟု ဆိုရပါမည်။

"ဗြူတီပါလာ ဖွင့်မယ်ပေါ့၊ ကောင်းတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားလာရင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောနိုင်တော့ ကောင်းတာပေါ့"

"ဆိုင်ကြီးတစ်ခုလုံးဖွင့်တဲ့ ထိ ပိုက်ဆံမရှိပေါင်၊ ဗက ထုတ်ပေးရင် တော့ လုပ်နိုင်မှာ ပေါ့၊ ထုတ် ပေးမှာ လား ... ဗ"

"ဟ ... ငါ့မှာ ထုတ်ပေးစရာ ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ လဲ၊ နင် လုပ်ချင်ရင် မေမေ့ကို ပြောပေး မယ်"

"ဝေး ... ပျော်လိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် ဗတို့ မိသားစုကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားတာ၊ အဆောင် မပြောင်းနိုင်တော့တာသာကြည့်။ ဗတို့ အိမ်မှာ ပျော်နေပြီ၊ မသွားနိုင်တော့ဘူး"

ဝေက ပျက်ချင်သည့် မျက်နှာလေးကို ကြိုးစားပြင်ဆင်ထားရပါသည် ။

"ဝေ့ကိုလည်း မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားတာပဲ၊ ရန်ကုန်က လူတွေကို၊ မျ

ကံနာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ ဆုနဲ့ ပြည့်တာလားမသိဘူး။ ပြီးတော့ ... ရန်ကုန်မှာ လူချောချည်းပဲ၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ လူလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါလား။"

"ဒီမှာ ... ပုရစ်တစ်ကောင်လုံး ရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာတောင် ရုပ်ဆိုးတဲ့ သူကို မတွေ့ သေးဘူးလား။"

"အမယ် ... ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ဝေက လှကလှပါဘိ"

"ကြည့်မြှောက်၊ မီးတိုင်မှာ ဝဲနေတဲ့ ပုရစ်တွေ လမ်းပေါ်ပြုတ်ကျရင် တော့် ဘုတ်ခနဲ နေတာပဲ၊ ဒီပုရစ်မ ပြုတ်ကျရင်တော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး။"

"သိမိ ... တော်ပြီလား၊ ဒီသစ်ခွတွဲပဲ ကြည့်ချင်တာလား၊ ဟိုဘက်မှာ ကစ်စမီတို့ နှင်းဆီတို့ ရှိသေးတယ်၊ ကြည့်ဦးမလား။"

"အင်း ... ကြည့်မယ်၊ ပန်းကြည့်ရတာတော့ ဝါသနာပါတယ်၊ ဗရေ ... ထူပါဦး။"

ထိုင်နေရာမှ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပေးလိုက်တော့ နေဒွန်းကဆွဲ ထူ၏။ မတ်တတ်ရပ်မိ သည် နှင့် နေဒွန်း၏ ခါးဘောင်းဘီအနားပတ်ကို ဆွဲတော့သည် ။ လမ်းလျှောက်တာ ကောင်းကောင်း မလျှောက်ပါ။ နေဒွန်းကို တွန်းကာ ထိုးကာနှင့် ခြေတပေါင်ကျိုး ခုန်လို့ ခုန်။

"ဝေရေ အမြင်မရိုင်းနဲ့ နော်၊ ကျုပ်တို့ က မောင်နှမဆိုတော့ ချစ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ... ကျုပ် ကိုယ်တိုင်က တရင်းတနှီး နေတတ်တာ။ အိမ်မှာ ဆို၊ ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ဘာသာ အိပ်ရာဝင် တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေတို့ မေမေဒေါ်သူဇာတို့ မမနှင်းနှင်းတို့ ညရေးညတာ စကားပြောနေကြရင် အဲဒီနားသွား ... "

"ကြုံရာနေရာခေါင်းထိုးပြီး အိပ်ချလိုက်တာပဲ။ သူတို့ စကားဝိုင်းပြီး လို့ အိပ်တော့မယ်ဆိုရင်၊ ကျုပ်ကို ဘယ်လောက်နှိုးနှိုး၊ နိုးမပေးပေါင်၊ တကယ် ... နိုးကိုမနိုးဘူး၊ ဖေဖေက ပွေ့ချီပြီး ကျုပ်ခုတင်ပေါ် သွားတင် ပေးရတယ်၊ ခု ... ဗတို့ အိမ်ရောက်မှ ကိုယ့်ဘာသာ အိပ်ရာဝင်နေရတယ်၊ ဖေဖေကို လွမ်းလိုက်တာ"

"ဒီမှာ တော့ တွေ့ကရာ ထိုးမအိပ်နဲ့ ၊ မယ်မင်းကြီးမ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုယ်ကြီးကိုတော့ မချီ နိုင်ဘူး။ မသကာ ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီး ဒရွတ် ဆွဲရွေ့ရုံပဲ"

သိင်္ဂီက တခစ်ခစ်ရယ်၏။ သူ့ရယ်သံလေးတွေက ချိုလွင်ကြည်နေ၏ ။ ဆည်းလည်း ကလေး၊ လေတိုက်သံလိုလို။ နားထောင်လို့ ကောင်းသလိုလို၊ အသည်းယားသလိုလို။ နားဝင်မဆိုးတာ မှန် သလို ပေါ့ပျက်ပျက် နိုင်တာလည်း အမှန်ပါ။ ဒီအသံကလေးမျိုးကို ထုတ်လွှတ်နိုင်အောင် သဘာဝ တရားကြီးက မျက်နှာလိုက်စွာပေးထားတာလား။ လုပ်ကြံဖန်တီး ယူတာဆိုလျှင်လည်း ၊ တော်လွန်း လို့ ချီးကျူးလိုက်ချင်ရဲ့ ။ ဪ ... သင်တန်းများ တောင်တက်ပြီး၊ သူ့ဆီ တပည့်ခံရမလား မသိ။ နေဒွန်းကို ကြည့်ရတာ။ အောက်သွားတွေတောင် ကြွေကုန်ပြီလား မသိပါ။

စကားပုံရှိသည် လေ၊ နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိတဲ့ ။ သိင်္ဂီကိုကျတော့ နေဒွန်းက ခင်မင်ပုံ နှင့်ပါလား။

အချစ်ကို လူတွေက အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုကြပါသည် ။ အချ

စ်မှာ ကြည်မွေ့ကြသူတွေက၊ အချစ်၏ ချိုမြိန်ခြင်းများကို ဖွဲ့နွဲ့၏ အချစ်မှာ နာကြည်းနာကျင်ရသူတွေကတော့ အချစ်ကို ဒုက္ခပေး တတ်သော ဝဋ်ဆင်းရဲတစ်မျိုးဟု ဆို၏။ "ဝေ"ကတော့ အချစ်ကို၊ အဲသည် နှစ်မျိုးလုံးထဲမှာ အကျုံး ဝင်သည် ဟု ဆိုချင်ပါသည် ။ အချစ်သည် ချိုမြိန်ခြင်းများ စွာကို၊ ဝေထံ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါ၏။ အချစ်မှာ နှစ်မူးရရှာသော ဝေသည် ဝဋ်ဆင်းရဲများ စွာကိုလည်း ခံစားရပါသည် ။ မည်သို့ဆိုစေ ... အချစ်မှာ ဝေတွယ်ငြိပါ၏။ အချစ်ကို ဝေ မိန်းမူးပါ၏။ အချစ်မှာ နှစ်ဝင်ရီဝေလျက် အချစ်၏ ချိုမြိန် ခြင်းများ ၊ အချစ်၏ ခါးသီးမှုများကို ဝေက မက်မောခင်တွယ်စွာ ခံစား စံစားချင်သူ ဖြစ်လေ၏။
